

LBRIS

We know
books

PETRIKA IONESCO

BAD KISS

SAU

FOTOLIUL LUI PROUST

Cassius Books

CĂPITOLUL 1

În timp ce își scria romanul, la primele ore ale dimineții, epuizat, după o muncă față în față cu computerul său, atingând uneori o stare hipnotică, Frédéric sfârși prin a-și pierde controlul. Constată neputincios că anumite regrupări de cuvinte, împrăștiind distrugere, ca niște comandouri, se infiltraseră clandestin în povestea principală, îngreunând-o, ba chiar mai rău, făcând-o întru totul de neînțeles.

Fusese apelul de alarmă și începutul unei mari confuzii care se răspândi rapid.

Pe la ora șapte dimineața, total dezorientat, Frédéric scoase un puternic strigăt de suferință, apoi, mobilizându-și ultimele resurse, îi îndreptă pe toți acești agresori spre pubelă. Ridicând degetele de pe tastatură, jură să nu mai scrie vreodată în viața lui.

Reveni brusc la realitate, după ce fusese ore întregi „altundeva”, prin empatie totală cu alte lumi. Ar putea ridica scriitorilor probleme serioase de identitate sau chiar de echilibru afectiv. „În altă parte” totul era mai intens, mai colorat, dinamic. Personajele erau mai exaltate, sentimentele lor mai devoratoare, iubirea și ura sunt rapid interșanjabile. Să recunoaștem, așadar: imaginația unui scriitor, care scufundă barierele necunoscutului, este total diferită de cea a unui ne-scriitor. Aici este cel mai sensibil și cel mai periculos punct, fiindcă întoarcerea, „aterizarea” în realitatea sordidă care îl înconjură putea, uneori, să ia alura unei coborâri în iad și chiar, adesea, îi dădea impresia legării de un pat, precum un pacient într-un azil psihiatric.

Se întinse puțin. După aceea, aflat sub duș, lăsă mult timp apa rece să-i curgă peste cap. Ștergându-l, privirea i se opri la chipul acela din oglindă, chip de care se îndoii, pentru o clipă, că era al lui.

La patruzeci și trei de ani, părea să aibă de două ori mai mult. Pletele, căzându-i dezordonat peste umeri, îl făceau să arate din altă epocă. Corpul său athletic, care nu cu mult timp în urmă stârnea entuziasmul, i se părea acum tasat. Ochiul lui cenușii-verzui, care priveau seducător și sclipeau, atunci când râdea, făcuseră ravagii anul trecut. Acum, păreau plictisiți, șterși și foarte obosiți. Proverbialul său simț al umorului nu mai era altceva decât o simplă formulă ale cărei coduri se pierduseră...

Pentru un timp, se uită cu tristețe la scaunul pe care stătuse. Cele două perne mari, moi, strivite acum, erau dovada irefutabilă a durerii sale acute de spate, ce se datora miilor de ore de stat nemișcat pentru a-și scrie romanele. Nimănui nu i-a păsat. Nimeni nu l-a ajutat.

Deschise ochii. Își întinse de câteva ori membrele, apoi proferă o mie de înjurături. Simțea, în continuare, aceleași dureri în coloana inferioară. Își plimbă privirea peste pereții cenușii, infiltrați de umiditatea încăpățânată, ai studioului său. Singurul radiator pe roțile încă în uz, aflat în centrul camerei, scotea câteva calorii anemice.

Dintr-odată, privirea lui recăpătă culori. Își admiră iarăși „bijuteria”, biblioteca lui „magică”, aceea care acoperea tot peretele din fața biroului. Conținea o selecție strictă a tuturor scrierilor celor cinci scriitori „din cultul său”, scriitori din care citise și recitise, însetat, fiecare pagină, fiecare rând, atât de mult, încât le știa pe de rost. Uneori, chiar se amuza, amestecând în mintea sa textele acestora, compunând, prin acest truc magic, „romanul ideal”, chintesența tuturor cărților aceluia, cu unicul scop egoist de a-l savura singur. O reuniune, un concentrat absolut de literatură, la care nimeni în afară de el nu ar fi avut acces vreodată.

În acea dimineață, își dorea, în orice caz, moartea. După acea noapte intensă dedicată scrisului, încă nu reușise să găsească o

dinamică fără cusur în acele câteva fraze pe care le migălise deja, timp de șapte ore.

Era una dintre acele rare zile însorite ale unei luni de aprilie. Prin ferestrele larg deschise, mirosul îmbătător de liliac proaspăt, abia înflorit, umplea întregul salon al casei sale cu grădină din Villiers sur Marne, în regiunea pariziană. Eléonore, nebună de bucurie, dădea o ultimă atingere imensului buchet de trandafiri albi, bucurându-se de acele mii de splendori imaculate. Foarte mișcată, ea verifică apoi, pentru ultima oară, funcționarea noii telecomenzi a televizorului pe care tocmai îl instalase în camera singurului ei fiu, Antoine. Aceași cameră pe care o pregătea deja de optsprezece ani, cu devotament și emoție...

Nu putu să-și termine fraza. Dezgustat, ca electrocutat, îngheță o clipă, apoi, plesnindu-și puternic fruntea, în speranța de a insufla creierului său înmuiat o lovitură revigorantă, se ridică și, cu un pas rapid, se plimbă de câteva ori prin modesta lui cameră. Deodată, afișând un surâs strălucitor, se întoarse la scris, plonjând iarăși în lumea Eléonorei. Fața i se luminează. La fel ca soliștii în plin concert, știind perfect partiturile lor, degetele lui lacome începură să alerge pe tastatura computerului.

Timp de cincisprezece ani, în speranța încurajatoare a unei ieșiri finale din închisoare, Eléonore așteptase revenirea acasă a unicului ei fiu, Antoine, singura ei comoară, ridicat la rangul de martir printre martiri. În cel din urmă, trecutul se combină cu prezentul. Viața ei, din ziua arestării lui, se oprise brusc, agățată de acel cârlig de măcelarie, care fusese hotărârea judecătorească. Golită de sângele ei, de sufletul ei, de dorința ei de a trăi printre oameni, ajunsese să evite chiar și privirile acestora. Locuia singură, ca o pustnică, fără ca cineva să o viziteze. După arestarea lui Antoine, soțul ei, nu mai putu suporta nici doliul ei prea vizibil și nici locul absurd pe care îl luase fiul în viața lor. El îl găsisese

vinovat pe Antoine al lor, deja de o mie de ori, adevărat sau nu, regretând că-l scosese în societate. Părăsise căminul conjugal, un an mai târziu, divorțul fiind pronunțat ulterior.

De atunci, viața Eléonorei devenise o rugăciune lungă, însemnată de vizitele la vorbitorul închisorii. În spatele unei ferestre murdare, abia își putea observa fiul care, ca o umbră din altă lume, cea a morților vii, îi vorbea cu o voce de nerecunoscut, prefăcută, distorsionată, înăbușită de acel difuzor, mereu deficitar, pe care i-ar fi plăcut să-l distrugă și să-l calce îndelung. După un schimb de câteva cuvinte, fără să se întoarcă, el pășea, precum un zombi, împins de un paznic și dispărea în spatele acelei blestemate uși de fier vechi.

Frédéric se opri din scris. Începu să-și lungească picioarele pe sub masă, întinzându-se pe spate. Avea dureri pretutindeni în corp. După acele ultime nopți sterile, când totul mersese prost, se simțea mai mult decât frustrat.

Dintr-odată, ca un pilot în primejdie, sărind din cabina incendiată, el săltă de pe scaun și merse să se lipească de perete. Apoi, se lăsă să alunece pentru a se regăsi pe podea. Îi plăcea această poziție care simula suferința. Se asorta bine cu estetica acelei camere, care oscila, în mod special, între sărăcie și sobrietate, asemănătoare cu o celulă de închisoare sau cu o chilie a unui călugăr retras din lume. Inspira acea simplitate pe care Frédéric o dorea cu ardoare, ca pe o penitență. Închiriasse acel studio în urmă cu zece luni, jurând să nu se mai întoarcă, decât cu romanul finalizat, la apartamentul său mare, situat la ultimul etaj pe strada De Passy; locul care îi oferea cea mai plăcută priveliște asupra Turnului Eiffel și a întregului Paris.

În centrul camerei, își aranjase masa ruginită și, într-un colț, un pat de campanie pentru o persoană, ale cărui arcuri le scosese și le înlocuise cu o simplă scândură de ascet. Vizavi de pat se afla un

fotoliu vechi din piele, amplu și foarte jos, ponosit peste tot, mai ales pe cotierele zgâriate de unghiile divine ale lui Proust în timpul „frecventelor sale crize nervoase acute”. Acest lucru fusese certificat prin notificarea ce însoțise fotoliul la centrul de la Drouot, unde, după o licitație memorabilă, fotoliul i-a fost suflat de sub nas lui P.P.D.A., celebrul comentator, prezentatorul vedetă al celui mai în vogă post de televiziune francez.

Pentru Frédéric, însă, aceste urme de unghii scrijelite pe piele erau ca niște semnături, mesaje speciale ale Maestrului. Ele cuprindeau, era convins de asta, compoziții ezoterice, pline de secrete rafinate, esențiale. De altminteri, mângâindu-le, vorbind cu ele uneori, în mod miraculos, se transformau în pene, apoi, formau aripi, iar el zbura în lumea unde imaginația îi cutreiera liber, fără nicio cenzură. O lume perfectă, ideală, fără ediții, fără critici de specialitate și, pentru a încununa totul, chiar fără cititori. O lume ideală în care nu dădea socoteală nimănui. Un vis!

De când Frédéric se retrăsese în studioul situat în centrul aceluia spațiu al nimănui din Porte de Clignancourt, el măcina vidul. Era o luptă constantă cu această nebuloasă canibală a cuvintelor care, înainte de a le putea găsi vreun sens, defilau fără cea mai mică ezitare. Totuși, el le alegea, le răsfăța, le implora, le cizela, le dorea, le poziționa și re-poziționa în toate direcțiile. Era de la sine înțeles că acțiunea celui de-al treilea capitol al său era, încă, în impas.

Cheltuindu-și toată energia, precum un vâslaș la galere, luptându-se cu orice preț să avanseze, centimetru cu centimetru, împotriva valurilor reuși, în cele din urmă, rând cu rând, frază cu frază, să atingă malurile abrupte și stâncoase de la sfârșitul celui de-al treilea capitol al romanului său.

În cele din urmă, fu aprobat timpul întâlnirii lor din spatele ferestrei murdare a vorbitorului închisorii. De fiecare dată, Antoine era împins de un paznic, apoi dispărea în spatele acelei

blestemate uși de fier, fără să-i dea vreodată nici cel mai mic semn. Rămânea prosternată mult timp, fără memorie sau respirație, cu inima copleșită de durere. Ar fi vrut atât de mult să-i simtă mirosul, să-l îmbrățișeze.

Ascunzându-se în dosul unui zâmbet convențional, ea se repezea acasă, unde vărsa ore întregi, uneori neputând mânca toată săptămâna următoare. La doi ani după arestarea fiului ei, Eléonore părea asexuată. Sâniile se îngustaseră până la dispariție, fața își pierduse strălucirea, mersul îi devenise mecanic și uneori, amețită, rămânea închisă zile în șir, ca o mobilă, nemișcată, așezată în salon, cu jaluzelele coborâte, privind în penumbră fotografia înrămată a fiului său strălucitor, sărbătorit de colegii săi de serviciu. Era ziua în care tocmai câștigase premiul pentru cel mai bun inginer electronic de start-up. Pusese la punct un procedeu instantaneu de identificare ultra-rapidă a hackerilor, ce permitea arestarea sau șantajarea lor, în funcție de interesul celui ce-l folosea. Acest procedeu devenise o sursă facilă de îmbogățire, dar, din păcate, nu a lui, ci a fostului său angajator.

Antoine fusese arestat și aruncat în închisoare, în ziua următoare, fiind condamnat pentru trei crime sângeroase, cu violuri brutale. El ținuse titlurile întregii prese, precum un abject criminal în serie, ale cărui metode de ucidere depășeau în cruzime toți torționarii care l-au precedat. Antoine negase cu tărie toate acuzațiile aduse, dar, după arestarea lui, crimele sexuale se opriseră mult timp în regiune. Vina era a sa, fără nicio îndoială. Poliția primise felicitări, fiindcă pusese atât de repede după gratii făptașul. Nu existase nicio ezitare privind vinovăția sa.

Frédéric se opri din scris. Pornind de acolo, trebuia să ia o decizie rapidă, de o importanță extremă pentru continuarea romanului său. Simțind că prinsese din zbor capătul unui lanț de cuvinte, el se puse, iarăși, să redacteze cu pasiune.

Dar toate aceste drame, în acea zi binecuvântată și însorită de aprilie, aparțineau de trecut. Toată suferința Eléonorei devenea doar o amintire urâtă. Antoine, după ce petrecuse cincisprezece ani singur într-o celulă, tocmai primise, pentru bună purtare, eliberarea timpurie. Cu ochii fixați pe buchetul enorm de trandafiri albi, Eléonore visa cu ochii deschiși la acea ușă a închisorii dându-se spre exterior și pe fiul ei ieșind prin ea, ca o persoană resuscitată care evadează din sicriul său cu o valiză în mână. El urma să facă, a doua zi, primii lui pași în a doua sa viață, chiar mai frumoși decât cei din copilărie.

Petrecu ziua gătind mâncărurile lui preferate, toate foarte elaborate. Fu un test pentru ea însăși, pentru că era prima dată, în acești cincisprezece ani, când deschidea cuptorul. Se pregăti din timp, știind că, a doua zi, atât de febrilă, nu va mai putea face nimic până la ora patru după-amiaza, când el va fi eliberat. Umplu nenumărate caserole cu carne de vițel cu smântână și tarhon proaspăt, cu un miel înăbușit cu vinete mici și cu tarta sa de clătite pe care ea, bretonă de origine, știa să adapteze ca nimeni altcineva. Aromele preparatelor erau aromele trecutului lor când Antoine, pentru a-i mulțumi, fericit ca un campion, o îmbrățișa strâns la pieptul său mare.

Însă tocmai când punea totul în frigider, sună telefonul, pentru prima dată în zece ani. Era avocatul. Conversația o izbi precum un baros în moalele capului. Soarta lovea iarăși cu putere. Antoine nu avea să iasă din închisoare. Motivul invocat era fără drept de apel. Alte două femei, gemene, tocmai depuseseră o plângere împotriva lui, tot pentru viol. Faptele, chiar dacă datau cu vreo douăzeci de ani în urmă, îl determinaseră pe judecător să redeschidă dosarul și să-i anuleze eliberarea condiționată.

Eléonore nu mai respiră. Țipetele ei de disperare se auziră în toată strada. Hohoti în lacrimi și, total epuizată, adormi îmbrăcată

complet. A doua zi, prosternată, cu stomacul strâns, cu dinții încleștați, cu o durere monstruoasă de cap, se trezi cu greu când soneria de la ușa din față a grădinii sună de mai multe ori. Era vecina ei, singura ei prietenă, cu un croasant de la Fleury Morangis și o scrisoare în mână. Poștașul greșise adresa. Scrisoarea fusese trimisă de directorul închisorii cu trei zile mai devreme și, deci, înainte de plângerea gemenelor și de hotărârea judecătorului asupra eliberării.

Era vorba despre o scrisoare de jumătate de pagină. După o introducere politicoasă, următorul text îi opri respirația: „Fiul dumneavoastră suferă de o boală incurabilă și din acest motiv, trebuie să recunosc, a fost luată decizia mea de a-l elibera anticipat. De dragul sentimentelor voastre materne și în conformitate cu nenumăratele cereri pe care le-ați exprimat, am solicitat judecătorului să-l elibereze. Cancerul pancreatic a fost depistat într-un stadiu prea avansat pentru a putea fi tratat. Zilele sale sunt numărate. Este de preferat să le petreacă lângă dumneavoastră, în cadrul familial. Aș dori să am o confirmare rapidă de la dumneavoastră, pentru a mă asigura că aveți ocazia să-i oferiți condiții normale de viață, în conformitate cu normele în vigoare. Speranța lui de viață este de aproximativ o săptămână. Puteți să mă sunați în această după-amiază între orele 16 și 17 la numărul 0147 225 600. În așteptarea unui răspuns de la dumneavoastră, vă rog să acceptați, dragă doamnă etc. etc. etc. ”

Frédéric, precum un virtuoz pianist la sfârșitul unui concert, își ridică mâinile de pe tastatură, de parcă degetele sale ardeau, lăsându-le pentru o clipă suspendate în aer. Apoi, ieșind din transă, cu privirea în gol și ștergându-și fruntea, se prăbuși pe speteaza largă a fotoliului lui Proust.

Pentru a-și scrie în continuare romanul, nu mai avea dreptul la nici cea mai mică greșeală. Era pe deplin conștient că de această decizie depindea întreaga poveste.

Scriitorul este doar un speolog cu un felinar puternic în mână, descoperind pentru prima oară în grotile sufletelor și destinelor misterele acestora, gravate cu dorințe sau infirmități, acoperite de glorie, infamie sau sânge, evoluând exclusiv pentru mântuirea sufletului lor.

Respiră adânc și se întoarse la scris.

Eléonore nu făcu nimic surprinzător: îi ceru vecinei să revină mâine dimineață. Era oboșită și-i spuse că voia să se odihnească. Aceasta se supuse.

După ce vărsă toate lacrimile de care corpul ei fu în stare, ideea dreptății îi reveni în minte, ca de fiecare dată, cu aceeași certitudine indivizibilă. Vocea atât de lucidă, venită din profunzimea singurătății sale, își striga adevărul: Nu! Fiul tău nu e vinovat ! Nu el este asasinul!

De altminteri, Antoine negase mereu faptele. Ea își cunoștea bine fiul, care nu mințea niciodată. Nu el era criminalul.

O singură dovadă îi servise procurorului pentru a-l acuza de toate aceste crime: un sac nenorocit, care aparținuse primei victime și care fusese acoperit de amprentele lui Antoine. Pentru apărarea sa, versiunea inculpatului fusese următoarea: sacul îl găsisese pe pământ, lipit de o bancă, cu o zi înainte de crimă, în Bois de Boulogne, în timpul alergării sale matinale, un sport pe care îl practica zilnic înainte de a merge la serviciu. Era un sac mare, negru, pe care l-a ridicat, din prostie și l-a pus pe bancă. Apoi a căutat temeinic, nerăbdător să vadă un indiciu, un număr de telefon sau o adresă pe un document, în speranța că va găsi proprietarul. Înăuntru, din nefericire, nu era altceva decât două cutii de prezervative, un pachet de șervețele Kleenex și două cutii de Doliprane, elemente ale unei truse tipice purtate de prostituate și de travestiții din Bois de Boulogne. Antoine, întârziat la lucru, decisese să lase sacul pe bancă, în speranța că proprietarul său va

reveni și îl va găsi. Același sac, acoperit de amprentele lui, fusese găsit chiar în dimineața aceea, într-o dumbravă lângă o femeie ucisă brutal, bătută în cuie de un copac, cu stomacul deschis și inima ruptă. În săptămâna următoare, în aceeași zonă, mai fuseseră descoperite încă două crime după același tipar. Urmaseră alte trei violuri atroce, care completaseră groaza acestor tablouri macabre, ale căror ultime victime fuseseră surori gemene. Antoine fusese arestat, iar cazul soluționat.

Brusc inspirat, convins că primește informații foarte precise de la Eléonore, Frédéric continuă să scrie mai relaxat.

Eléonore, ieșind dintr-un lung coșmar și ștergându-și lacrimile, deschise sertarul de la șifonier. Scoase un pistol automat foarte puternic, de douăzeci și patru de lovituri pe secundă. Era hotărâtă să le omoare pe cele două surori răspunzătoare de toate nenorocirile ei. Plângerea lor l-a condamnat pe Antoine să moară în celula lui sufocantă, plină de igrasie. Se îmbracă în fulgarinul cel mai gri, cel mai impersonal, acoperindu-și părul argintiu abundent cu un fular, de aceeași culoare și se îndreptă spre stația de metrou cea mai apropiată. Odată ajunsă la Nogent, după ce trecu de clădirea oficiului poștal, coti spre stânga. Strângându-și pistolul sub trenți, se repezi prin labirintul de străduțe care duceau spre casa gemenelor. Ele trăiau împreună de la naștere, într-o vilă înconjurată de un parc cu debarcader, pe Marne, în Nogent-sur-Marne, lângă Paris.

Totuși, ceea ce Eléonore nu știa era că Antoine, după multe ezitări, decisese, în cele din urmă, să-și pună în aplicare planul de evadare. Situația nu ar fi putut niciodată să fie mai favorabilă. În ultimele șase luni, Delphine, o fată pe care o cunoscuse întâmplător la Nisa, cu vreo douăzeci de ani în urmă, tocmai fusese numită asistentă șefă la spitalul închisorii. Un semn că, în sfârșit, soarta începea să se intereseze și de el.

Se întâlneră la operă, în timpul pauzei la spectacolul „Traviata”. Afară izbucnise o furtună, iar, pentru a fuma fără să fie văzută, Delphine decisese să se ascundă în singurul loc pe care îl găsisese: un dulap lipit de perete, la capătul unui coridor, lângă toalete. Asta fără să știe că Antoine făcuse același lucru. Astfel ajunseseră să se cunoască, ascunși, foarte înghesuiți, în dulap, în timp ce-și fumau țigările. Când prietenul cu care venise Delphine îi văzuse ieșind de acolo răsând, bine dispuși, i se înfierbântase sângele. Devenise foarte agresiv cu ea. Femeia ripostase și, rapid, de la insulte se ajunsesese la palme. Scuzele lui veniseră mult prea târziu. Lovitura primită de Delphine fusese răzbunată de o sută de ori de Antoine. În cele din urmă, după toate aceste risipiri de energie, ea refuzase să-și urmeze prietenul. Însoțită de Antoine, căruia îi îngrijise cu sinceră afecțiune ochiul vânat și buza spartan femeia părăsise spectacolul pentru a merge la un restaurant italian din Place Masséna.

Pentru el fusese un adevărat miracol să constate că, până la sfârșitul mesei, dispăruse de pe chipul lui orice urmă a schimbului de pumni atât de violent de la operă. Nu era niciun dubiu: acei ochi ai ei, care scânteiau mii de nuanțe și care-i zâmbeau mai ceva decât buzele, erau cauza.

Ca înfometați, toată noaptea care urmase se strânseseră în brațe și făcuseră dragoste cu o pasiune necunoscută de el până atunci.

Ce a urmat a fost de vis, dar totul păruse a se spulbera în cele din urmă. Familia tinerei nu reușise de loc să înțeleagă pasiunea pe care ea o dezvoltase fulgerător pentru acest parizian apărut de nu se știe unde, exact când căsătoria ei cu un tânăr avocat urma să aibă loc. Delphine se hotărâse să părăsească sânul familial și să-l urmeze pe Antoine la Paris. Lăsase în spate numai lacrimi.